



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagós)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Un mal negoci

L'ATENCIÓ pública universal està concentrada a La Haia. Una vegada més, la tranquil·la i riallera ciutat holandesa fa que l'esguardin els ulls del món. I no pas sense motiu.

Les qüestions que, bo i suggestionant tota Europa, han tingut La Haia per escenari, han estat ben diverses.

sumpte s'havien reunit a París. Després de llargues i molt laborioses sessions, arribaren a concretar el projecte conegut amb el nom de Pla Young.

Tot sembla que marxava com la seda. Internacionalment, universalment, diríem més bé, es considerava el pla dels perits reunits a París com la solució més acceptable, en la liquidació dels deutes de guerra. Però l'Univers en pes s'equivocava. No

cerca de la manera com cal liquidar els deutes de guerra, i quan tots ens fèiem la il·lusió d'haver-la trobat, veiem que cal tornar a començar la tasca.

I la situació és tan greu, que, si no s'arriba a la trencadissa, s'imposarà l'ajornament. No falta tampoc qui parla de fracàs. Arribarà, el fracàs? Creiem que no. Han passat ja els temps que, per la més petita badada dels governants, la inquietud s'apoderava dels pobles. La política internacional ha de manifestar-se cada cop més clara. Si no, esdevenen les discòrdies.

La faç espiritual del món canvia sovint. Els pobles encara se sotmeten dòcils a la política de llurs governs. Però aquesta supeditació és aparent només. En el fons, la tempesta es congria. Ja no hi creu en promences.

Cada dia són més conscients. El temps no s'escola igual per tothom. Les arbitrietats col·lectives són cada dia més difícils de cometre.

Cert, ben cert, que no ens fem il·lusions respecte dels pobles ni respecte dels governs.

Poder-nos fer aquestes il·lusions fóra el principi del nostre ideal; i ja sabem que les idealitats, per romandre un bon tros més enllà de la prosa, no són pas patrimoni de les multituds, les quals són, a fi de comp-

tes, les que paguen la festa, malgrat d'haver-la ballat ben magra.

Amb tot i això, ens adonem de millores ben sensibles. I la prova la tenim en l'interès amb què són resseguits els debats de la Conferència de La Haia. Els incidents que se n'han derivat són, avui, la preocupació del món, que es pregunta el que succeirà. Ja respirava tranquil. Creia, simplista com és, que el pla dels perits era la branca d'olivera que anunciaria el terme de les malvestats. I no ha estat així.

Però el món civilitzat no perd l'esperança. Confia encara, i té fe que, darrera les frases dures del primer moment, vindrà la bona labor i la transacció. Això és allò que convé als pobles i als seus governs.

I no som nosaltres sols els que ho diem. Si fóssim sols nosaltres, fóra ben poca cosa. No tenim personalitat ni significació perquè algú faci esment de les paraules que escrivim.

La intenció que les dicta, però, tenim el goig que sigui la preocupació dels homes que a La Haia treballen per trobar un punt de concòrdia per estantolar llurs ideals de pau i d'harmonia.

I és que, potser un xic tard, comencen a veure els governants que és arribat el jorn de seguir una política més econòmica veritablement.



EL FALS NAUFRAG

—Deixi'm, home; si vaig a Mallorca a comprar una ensaimada, i torno.

Des de la famosa Conferència internacional per la Pau convocada a instàncies del Zar de totes les Rússies en el precís moment que preparava la guerra contra el Japó, fins l'actual, en la que es vol liquidar tot el que fa referència a la darrera gran guerra, es pot dir que La Haia ha estat el punt de cita de tots els diplomàtics i caps de govern que han volgut fer alguna cosa per la reconciliació entre els pobles.

Ara, però, segons les informacions de la Premsa, la cosa es presenta un xic greu.

Els perits de tots els països als quals interessa liquidar avantatjosament l'as-

s'havia parat esment en la persona del senyor Snowden, l'actual ministre d'Hisenda anglès.

Amb una duresa de tons a la que, ben cert, no estàvem acostumats en reunions d'aquesta naturalesa, el Sr. Snowden ha dit, clar i categòric, que el seu país no acceptava el Pla Young. Que el seu govern, i tot el país, s'oposaven al pacte. Per tant, no cal ja altra cosa que una revisió del Pla, un nou i laboriós acoblament de xifres.

L'esdevingut, com poden suposar els lectors, té una importància capital, un interès marcadíssim. Es discuteix llargament en



—Es una Exposició única al món. Quan arribem a Xicago, la donarem a conèixer.

Billings i Mooney

Es aquest — el de Billings i Mooney — un altre "affaire com el de Sacco i Vanzetti, que està actualment agitant l'opinió i les consciències als Estats Units.

Billings i Mooney eren dos militants obrers molt significats, que en 1916 feien, a Califòrnia, campanya activíssima contra la intervenció yanqui en la guerra europea.

La burgesia californiana, partidària, com tots els capitalistes de Wall Street i encontorns, de la intervenció a ultrança, organitzà, pel 22 de juliol de l'any susdit, una manifestació enorme a San Francisco a favor de la guerra.

Una bomba esclatà durant l'aplec, que occí deu persones i en ferí moltes més.

No s'ha pogut saber mai qui col·locà a la via pública l'artefacte infernal que ocasionà l'hecatombe.

Tothom, però, demanava aleshores justícia i venjança, i no havent pogut agafar els autors materials del crim, hom descarregà tot el pes del Codi sobre el cap dels que es va suposar que eren provocadors i instigadors del mateix.

Billings i Mooney foren condemnats a treballs forçats per tota la vida.

Quinze anys ja de presidi porten complerts.

I ara un sobtat ensurt es produeix a les consciències, i tothom es demana, a la Unió, si la sentència que condemnà Billings i Mooney fou justa.

No deuen d'estar convençuts tots els ciutadans de Dolària que a Billings i Mooney hom els jutjà amb equitat, quan són nombrosíssims els que demanen la revisió del procés i la llibertat dels empresonats.

Per creure nosaltres també que Billings i Mooney foren víctimes de la follia guerrera i de l'ambient passional regnant en 1916, sotserivim sense reserves la instància d'indult.

Briand, el cap de l'actual govern francès, en un moment de sinceritat i de passió, ho ha proclamat davant del món; i, en respondre a Snowden, ha dit: "La guerra és un mal negoci". I si no per altra cosa, per interès, per benefici propi, els que es mouen en les interioritats de la política, han d'evitar la guerra.

Per ara i tant, ja tenim aquesta declaració qualitativa.

ANGEL PESTAÑA

El menhir de Massanet

A l'amic Salvador Giralt

A Massanet de Cabrenys, bella vila empordanesa, i al cim d'un gai muntanyó poblat d'alzines sureres, s'hi alça un notable "menhir", una pedra sola i dreta.

El monolític colós, que és bloc de noble presència, té la seva veu cantant i heu-vos-la ací, la llegenda:

Quan els genis infernals dominaven a la Terra, diu que el banyut Llucifer va comanà a tota pressa als dimonis escampats per les valls rossellonenques la sòlida construcció — en el terme de una vetlla i amb rocs de l'Alt Pireneu — d'un pont de ciclòpies gestes.

Cada diable era obligat d'anà a cercà una gran pedra i dur-la fins a Ceret, on el pont a fer s'esqueia damunt del Tèc, famós riu de Catalunya francesa.

En ésser la mitja nit, ja l'obra fou quasi llesta, mes un diable empordanès duia sa pedra a l'esquena i, el pobret, feu un xic tard, de tan grossa i pesant que era.

En passar per Massanet, el cant del gall va sorprendre'l i, tement ser castigat per la seva negligència,

escapat, fugí d'allí, deixant caure el roc en terra.

I de cara al Canigó, arrogant, ple de bellesa, el roc restà palplantat

per a memòria dels segles, desafiant llamps i trons i tramuntanals tempestes.

Si us mireu avui el pont de Ceret, que bé es conserva, veureu que hi ha un gros forat, que hi falta encara una pedra, i, per les mides del buit, és ben bé aquella mateixa, és el secular "menhir", és la pedra sola i dreta que sempre més ha restat, com un gegant que està alerta, al cim d'un gai muntanyó poblat d'alzines sureres, a Massanet de Cabrenys, bella vila empordanesa.

FORLIFE.

Juli Marial

HA mort a Barcelona Juli Marial, el que en vida ocupà un lloc preeminent en la vida de la ciutat.

Dedicà bona part de les seves energies a la política, a una política liberal i francament esquerrana. Pot dir-se que des de 1873 fins ara que ha mort, Juli Marial ha estat republicà.

Fou regidor de Barcelona diverses vegades i diputat a corts pel districte de La Bisbal.

Descansi en pau.



HOME DE SORT

—Me'n vaig lliurar perquè demanaven cinc peus, i jo només en tinc quatre.



QUI NO VOL ENTENDRE...

—Vostè és un brètol, un ximple, un canalla!
—Veurà, a mi no em vingui amb indirectes.

En ple selvatgeisme

L'ALCALDE de Villarín del Campo llençà al foc, fa temps, els *Episodios Nacionales*, de Galdós. El governador de la província, que deu ésser un home de cultura i bon sentit, destituí l'alcalde. Possiblement, aquest alcalde era — és, perquè encara no ha mort — un analfabet. Segurament és una bèstia, un selvatge, un cretí.

Però encara hi ha una cosa més odiosa, més repugnant, que el fet en si. El comentari que un diari catòlic, *La Independencia*, de Almeria, posa a l'atemptat innoble.

Nosaltres creïem que els periòdics els redactaven gent de cultura, de bon sentit, de bona educació. Però a Almeria i en *La Independencia*, es veu que no és així. Es veu que els redactors de *La Independencia* deuen ésser d'aquells que els dies de pluja no poden escriure perquè els fan mal els peus.

Heu-vos ací el sòlt:

"Los periódicos zurdos, tan benévolos cuando debieran indignarse, rasgan estos días sus vestiduras porque un buen cura de aldea, auxiliado por el alcalde del pueblo, ha lanzado al fuego unos ejemplares de los "Episodios Nacionales", de Pérez Galdós.

INTENCIONS

ROBERTO CASTROVIDO O LA FIDELITAT

HOME parla, aquests dies, de fer un homenatge a Roberto Castrovido. La Premsa de Madrid i la de províncies ha acollit la idea amb entusiasme. I és que, en efecte, ningú com Roberto Castrovido mereix aquest homenatge.

Roberto Castrovido és un dels periodistes més intel·ligents, més aguts, més fins, d'Espanya. I un dels homes més nobles, més dignes, més honrats, més generosos.

Roberto Castrovido té, a més a més, un altre mèrit: el de la seva integritat, el de la seva fidelitat a un ideal de democràcia i República. La ploma de Roberto Castrovido, és una de les més pures, de les més honorades d'Espanya, potser la més honorada. Es una ploma que no s'ha venut mai, no ha traficada mai, no s'ha embrutat mai. Això és, sempre, un mèrit. Però avui, més.

Per tots aquests motius, Roberto Castrovido mereix l'estima i l'admiració de tots. I les té, l'admiració i l'estima de tots. Darrerament, estigué malalt, i la nació tingué un crit d'angúnia i de por. Crit que ho fou d'alegria després, en saber que el perill era passat.

Això, aquest interès, aquesta devoció, tenen més valor si hom té en compte que Castrovido no és pas home d'aquests que viuen continuament en una escaparatada, home d'aquests que brillen i aprofiten tots els moments per a exhibir-se.

No, no, res d'això: Castrovido, com a home delicat i sensible que és, no pot ésser vanitós. És un home humil, ple de cordialitat i simpatia, un home que — prova suprema d'intel·ligència, d'elegància espiritual — es complau a passar inadvertit. Roberto

Los papeles sectarios ven en este sencillo hecho, un poco pueril si se quiere, pero muy laudable por su buena intención, un gravísimo ataque a la cultura nacional, como si ésta dependiera de la labor literaria de don Benito, que tanto mal hizo en su época y continúa haciendo con sus libros. Nosotros, por el contrario, quisiéramos que el caso de ahora no fuera un caso aislado, y veríamos con gusto que en todas las plazas mayores de todos los pueblos de España se prendieran hogueras donde reducir a cenizas los millares de libros que envenenan a la juventud, corrompiendo las inteligencias y los corazones de muchos infelices, que con semejante pasto espiritual llegan al embrutecimiento y a la abyección más dolorosa.

Lo extraño es que el cura y el alcalde de Villarín del Campo no hayan sido auxiliados en su tarea por todos los padres de familia del lugar, que es a quienes en primer término interesa barrer la inmundicia que tanto mal causa a sus hijos. Creemos sin embargo, que todo se andará si el instinto de conservación no se pierde. Entre tanto, si en nuestra mano estuviera, haríamos objeto de una recompensa a ese cura y a ese alcalde, que merecen la gratitud de todos los hombres de bien. En estos tiempos, dos señores que se preocupan de la salud espiritual de sus prójimos son dos héroes dignos de admiración y de aplauso. En su tiempo habrían merecido el honor de ser familiares del Santo Oficio."

Insultar un mort, i un mort gloriós, no és cosa massa cristiana. Però es veu que aquesta és la tàctica de tots els catòlics, des dels d'Almeria fins al vil Rucabado, que, en col·laboració amb En Pla, llençà una paletada de llot damunt el cadàver del gloriós Cristòfor de Domènec.

Castrovido és un dels homes que menys ha prodigat el seu retrat. I en això, em sembla a mi que no ha obrat bé: el poble, a més a més de conèixer la seva fàcies espiritual, hauria conegut la material, i hauria vist el seu rostre obert, expressiu, lluminós, en el qual el somriure i la mirada són flors de bondat i intel·ligència. Bé està no exhibir-se com qualsevol Caballero Audaz — no sofrirà el doctor Marañón la mateixa mania? — però bé està que el poble conegui els homes que estima i sapiga quina cara fan.

Roberto Castrovido, a pesar dels seus cabells blancs, és un dels escriptors més joves d'Espanya. Sols cal llegir les seves cròniques, per a convèncer-se del que dic. Són cròniques en les quals hi ha agilitat, passió, intel·ligència, comprensió, bondat. Aquestes cròniques caldria que no quedessin disperses, caldria aplegar-les en un volum. Les idees hi abunden, l'idioma hi és viu, calent, flexible.

Castrovido té, per a mi, amic dels llibres, un altre gran mèrit: és un dels homes que llegeix més i millor, un dels que més i millor estimen els llibres. Coneix al dia el moviment literari del món. S'interessa per tot. I estima els joves i els guia amb amor, bon sentit i desinterès, cosa que no fan els altres vells, que s'han momificat, que s'han anquilosat.

Jo sento una gran admiració i un gran afecte per Roberto Castrovido, escriptor meritori i home liberal. No m'atreveixo — com és costum — a dir-me deixeble seu, per no avergonyir el mestre.

I vui, en aquest homenatge que li deu Espanya, sumar-li la meua veu cordial i efusiva.

Lluís CAPDEVILA



DESPRES DEL TREBALL

—Anem a fora a descansar.

EL NOSTRE PEQUIN

II

Les canyes. Cafè, bar, restaurant

Molt abans d'entrar en el terreny jurisdiccional de Pequín, una barraca recoberta de canyes i teixida d'enredaderes, arredossada en una paret del tren de Mataró, ha arrelat com un roure mil·lenari.

Aquesta barraca, folrada de fulles verdes en forma de cor, és "le dernier cri" en matèria de bars. El lavabo dels animals racionals és el propi abeurador dels animals irracionals. Una necessitat fisiològica m'obligà a preguntar pel "water", i el "barman", un xicotàs cantellut que llua uns pantalons farcits d'untalls, em contestà, amb la gravetat que la pregunta mereixia, que el senyor "water" era absent.

Es pot ben dir que els primers humans de l'escala social de Barracòpolis fan cap en aquell "Ambassadeurs" pequinès. S'organitzen "cafès dansants" i divendres de "mala lluna", quan la gent de mar torna amb les xarxes abarrotades de llot i d'algues.

Heu-vos ací els primers mots que vaig capir en entrar en tan "règia morada", com diu el clàssic castellà. Són textuals, històrics i taquigrafiats.

—Noi, porta'm un llibre.
—Què...?
—Sí, home; un "Quixot" o una "Bíblia".

La "Bíblia" la componien 48 fulls, corresponents a quatre capítols — ors, copes... — i subdividits en dotze versicles. "Mens divinator", vaig remugar. Oh, santa cultura, com ets venerada!

La parròquia, híbrida, la formen pescadors, peixaters i descarregadors de carbó vegetal. El troglodita menjador, a l'hora del dinar, pren un to de passatge de "Divina Comèdia". Mil veus, com el soroll de mil trons, exigeixen "tiberi". Els obrers del carbó, negres, com caníbals, en vociferar, exhibeixen una sardana de dents blanques i esmolades que ens feien posar la pell a un pam del cos.

L'amo, un bordegàs camallarg, rep les insinuacions de semi-antropofagisme, amb un "Ja farem" socràtic i una mandra bíblica. Deixant a banda llur serenitat i llur nyonya incomparable, és ben digna de viure entre una cort de... Maria Antonieta. Ho té tot: gentil, versallesc, reverenciós... i sobretot, atentíssim.

Un carboner refusa un porró de vi, un

pescador protesta del cafè, un altre troba les patates fades, el de més enllà blasfema de l'escudella... Clar que aleshores surt a lluir la desmesurada gentilesa de l'amo.

—No em don ni la reial gana de canviar res. Qui no estigui content, que no vingui. Les reclamacions guardeu-les per quan aneu al Ritz.

A les postres s'arma un pandemònim

Està per a sortir l'edició definitiva de
L'auca del senyor Esteve

NOVEL·LA

d'En SANTIAGO RUSIÑOL

Dibuixos d'En RAMON CASAS :: Rodolins d'En GABRIEL ALOMAR
Coberta d'En VILARRASA (Obi)

ESPLENDIDA EDICIO IMPRESA A VARIES TINTES

PREUS

| | |
|--|----------|
| Edició corrent amb paper Plantin | 16 Ptes. |
| » amb paper de fil Guarro | 80 » |
| » » d'Holanda | 150 » |
| » » » Japó | 200 » |

Poden els nostres corresponsals formular la demanda

"Llibreria Espanyola" d'ANTONI LÓPEZ. - Barcelona
Rambla del Mig, 20 :: Telèfon 18692

inconcebible. Criden, canten, reneguen, riuen, i, com en les bacanals neronianes, els comensals guerregen amb les pells de les bananes i de les taronges. Aquestes orgies cesàriques solen ésser amenitzades amb la guitarra del Gran Llaunes o amb el flauti d'un singular artista que el toca amb el nas.

Les gotes d'anís i de ron, les copes de cazalla i de conyac carreguen d'electricitat els nervis de la concurrència. Creixen els crits i comencen les disputes. Les disputes són d'un caient briandanià, puix que el factor sang és anul·lat. Les fitxes del domini arrenquen espurnes del marbre dels vetlladors. A l'unison, diverses veus demanen més cazalla, aiguarent i ron. Els pescadors, fent honor a llur desenrotllada larinx, baten el rècord de la gatzara. Un bloc de fum, residu d'unes difuntes "Aguiles Imperials", inocula als rostres un vel de misteri, d'incertitud, de vaguetat.

Segueixen encara els crits, el dringar de copes, les glopades de fum, els blasmes i els anatemes; un guitarreig esquerdat, les reverències de l'amo, el guspireix de les fitxes de domini... fins que el treball els arrenca d'aquella lludriguera.

FENICEX.

Correu de l'Estranger

EL CONFLICTE XINO-SOVIÈTIC

Rússia i Xina són dos països immensos i llunyans. És molt difícil de destriar la veritat entre les notícies sempre contradictòries que ens n'arriben. Aquesta veritat és amagada o disfressada quan convé. De vegades fins hom diu tot el contrari del que realment és. Per altra part, la mentalitat dels russos i xinesos és força diferent de la mentalitat dels europeus occidentals. I, encara, sobretot a Xina, els interessos dels mateixos indígenes es contraposen amb gran freqüència.

Així que, tenint en compte tot això, no és estrany que sigui tan difícil d'interpretar exactament els esdeveniments que s'hi desenrotllen. És un estat de coses molt greu i molt equívoc, del qual hom no sap, en definitiva, quines conclusions treure'n.

Els Estats Units haurien volgut fer d'arbitres en aquest conflicte. I, a l'efecte, havien adreçat una nota a les potències europees proposant que es nomenés una comissió internacional d'arbitratge, a fi de reglamentar l'assumpte del ferrocarril de l'Est xinès. Però el governament de Moscó ha vist tot seguit en aquestes gestions una temptativa de les potències occidentals per establir un control sobre l'esmentat ferrocarril. Per la seva part, el governament de

dia —, ministre de finances, un ferroviari, era fa molt poc encara, el secretari general del seu sindicat. Clynes, ministre de l'Interior, era teixidor. I Henderson, en fi, ministre d'Afers estrangers de l'Imperi, treballava en les feines més dures d'una fàbrica del Nord d'Anglaterra, i ha estat fins ara president de la Internacional obrera i socialista. I el mateix podríem dir, encara, de la majoria de les personalitats que, en l'actual situació laborista anglesa, ocupen els càrrecs més importants.

¿No és palesa la transcendència enorme d'aquest nou estat de coses? Un fet es presenta en primer terme: la democràcia, a Anglaterra, és una cosa efectiva. Ha permès que les classes més humils arribessin al poder, afirmant, al mateix temps, la seva capacitat política. Heu-vos ací el més bell triomf de la democràcia.

Podem afirmar, doncs, que el govern anglès està actualment en poder d'una classe. (Controlada sempre, però, per les minories del Parlament). És aquest un altre fet essencial per comprendre l'actitud del gabinet britànic a La Haia, i fora de La Haia. Si hom el té en compte, ¿s'estranyarà que els primers contactes d'aquests homes nous amb els ministres burgesos dels altres països estiguin plens de dificultats?

Això no obstant, cal no oblidar que els sentiments pacifistes dels homes del Labour Party són profunds i sincers, tan profunds i sincers, almenys, com els de Briand i Stresemann.

I entre els uns i els altres, per diferents que siguin llurs ideologies, hi ha, deixant de banda els penjaments de Snowden, el sentiment comú que cal acabar amb la guerra i la certesa que les responsabilitats seran exigides.



IGUALADA

L'AGRUPACIÓ "Sempre-Viva", de Terrassa, arribà a la nostra ciutat el dia 15 d'Agost. Abans de l'hora anunciada, ja hi havia a la plaça de l'Angel, les Juntes i socis del Centre Coral "Apolo", una representació de l'Ateneu Igualadí i un nombrós públic que esperava llur arribada.

Tan bon punt arribaren, el públic demostrà l'afecte que sentien pels cantaires. Acompanyats d'un airós pas-doble, es dirigiren al Centre Coral "Apolo", on el senyor J. Mir els dirigí una salutació. Els cantaires entonaren el "Salut als Cantors" i "Tot segant".

Més tard, saludaren les autoritats, entonant "Flors de Maig" i "Els Pescadors", de l'immortal Clavé.

Rebutts pel president de l'Ateneu Igualadí, Sr. E. Sabaté, els excursionistes pogueren admirar les formoses escoles i dependències de la societat. Agraïts per les

Els laboristes i la pau

EL gabinet laborista actual es compon, gairebé exclusivament, d'homes sortits de les classes més sofertes de la societat. És un símbol admirable de la prodigiosa evolució del proletariat anglès en els darrers vint-i-cinc anys.

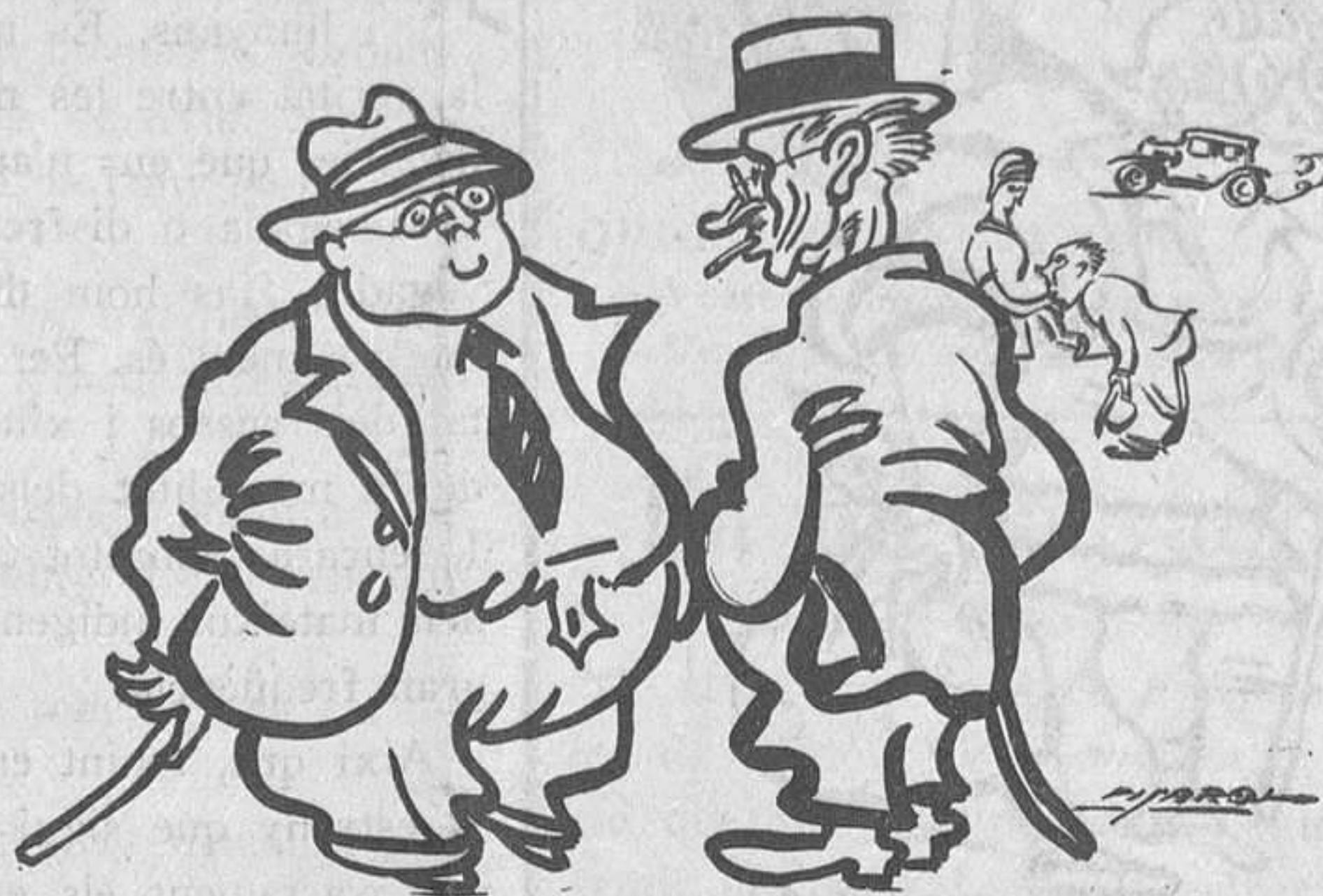
Lord Thomson, ministre de l'Aire, era un mestre d'estudi, fill d'un camperol escocès. Ramsay MacDonald, primer ministre, era un dependent. Snowden — l'home del



—Senyor, acaben de trencar el tub dels bacils del còlera!
—Més igual; ja en tinc d'altres.



—Aquest any, els "toros" han agafat molts "toreros".
—Sí; per l'any que ve, ja ho tenim arreglat: els "toros" els torejarem a la doba.



—I vostè, què me'n diu de la reorganització del partit republicà?
—Que si a l'hivern encara ens en recordés-sim...



LES APARENCES ENGANYEN
—Em deixes anar al cine, mamà?
—No, avui no; perquè fan una pel·lícula un xic immoral.

atencions rebudes, donaren un concert-vermouth.

Finit el banquet, que se celebrà a l'hotel Espanya, foren obsequiats per l'Ajuntament.

Traslladats altra volta al Centre Coral "Apolo", i davant d'un nombrós públic, cantaren tot el programa del concert de la tarda. El Sr. Mir felicità els cantaires i el mestre Sr. Torrents.

A la nit, en el mateix Centre, ple de gom a gom, amb molta dificultat per poder aconseguir un petit lloc pels coristes, començà el concert. Els cantaires foren aplaudits a cada obra i amb més entusiasme en finalitzar el concert, que la major part del públic prodigà a peu dret, en premi als cantaires i el seu mestre.

Terrassa pot estar-ne joiosa de tenir el jovent que canta amb la fe al cor i la veritat en l'ànima.

J. MIR

EL PROJECTE CONSTITUCIONAL I EL NOSTRE POBLE

Es ben descoratjadora l'actitud del nostre poble davant del projecte de reforma de la Constitució. Els uns per indiferència, altres per incomprensió, a part d'alguns esperits inquiets, la generalitat se'n despreocupa.

Hom no pot comprendre aquesta apatia, aquest deixar fer, aquest tant se me'n dona, i en moments tan greus, com els d'ara.

Per aquest camí anem a l'abolició, a l'anorreament. Com un naufrag que s'arrapa desesperadament a un cap que se li llança per salvar-lo, nosaltres també hauriem d'aprofitar l'avinentesa que ens ofereix el Directori amb la discussió del seu projecte Constitucional, per servir-nos-en dignament. Fem sentir el nostre criteri, la nostra opinió espontània, i que sigui el que Déu vulgui. Considerat globalment el trobem absolut, antidemocràtic i sobrat de favoritismes. Per això el combatem.

Nosaltres entenem que la legislació no fa pot fer sols una classe privilegiada, sinó que hi ha d'intervenir el poble amb tots els seus estaments. Igualtat, drets i deures comuns, justícia, heu-vos aquí la veritable democràcia. Ni privilegis ni prerrogatives, ni concessions, però sí un humà sentit de la realitat; tota la resta és aferrissar la lluita de classes. No cal oblidar que tota llei que afavoreixi els de dalt repercut forçosament en opressió per als de sota. Què se n'ha fet de la tan lloada sobirania del poble...?

Ben cert que nosaltres no esperàvem pas

del Directori un programa republicà ni menys socialista; però, tanmateix tampoc no ens l'imaginàvem tan anacrònic, tan "démodé", sinó que havíem arribat a concebre'l més en harmonia amb els corrents moderns del nostre segle, més adaptat a las aspiracions universals de progrés i llibertat.

Poble, desvetlla't i prepara't a complir el teu deure. Vindrà el plebiscit, i almenys tinguem el coratge, la sinceritat de manifestar-nos d'acord amb l'equitat de nostres principis. Com a homes, sabem complir la nostra missió! Es tingui o no es tingui en compte la nostra voluntat. I ara, el que caldria fóra que els dirigents de l'esquerra sortissin de llur retraïment, ja que l'ocasió se'n és presentada, i fer veure al poble que no és l'aprovació del debatut projecte que li portarà el seu benestar, ni molt menys la seva emancipació...

Que la nostra posició política quedi ben fixada, ben definida, en aquests moments de trasbals social.

Que demà la Història no pugui llençar un blasme contra l'actuació dels elements que volem passar per progressius.

VOLNEY.



F A uns quants dies que els volcans de tot el món demostren certa desacostumada activitat; al Japó, a Amèrica, a Sicília, fumegen ja els cràters que és una delícia.

"Sortosament, en som lluny!", diran els ex-Presidents afanyosos de figurar, i que s'estimen tant la pell.

D'altra banda, no és terra, aquí, de volcans. Es diu que abans, en remotes èpoques, n'havien existit a Olot.

Però actualment són freds; ja no els aviva ni "Déu".

A Anglaterra sol, en el terme d'un any, han ocorregut set mil morts a conseqüència d'accidents d'auto.

Sense comptar-hi les execucions de gallines, porcs, ànecs i gossos; que de tota manera el número d'atropells de bèsties deu ésser molt inferior.

Perquè els automobilistes ho filen així: per no fer mal a un animaló, rebenten mitja dotzena de persones.

E N Romanones acaba de publicar el segon tom de les seves interessants "Memòries". Com sia que la vida política de l'il·lustre col-

xet fou intensa i complicada, sembla que encara trobarà matèria per a un tercer.

Ja era de suposar que acabaria fent "els tres toms".

PER al pròxim octubre està anunciat, a Barcelona, un "Congrés de flequers".

Ja estem veient quina serà la conclusió única i definitiva: un segell especial a cada llonguet.

A Atenes ha ocorregut un incendi les pèrdues del qual s'eleven a trescents milions de dracmes.

No ens esperem, però, que els grecs amb la seva moneda fan com els portuguesos amb els "reis".

Vol dir això que amb els seus "dracmes" hi ha sempre una mica de "comèdia".

L A Hisenda de Xile ha saldat l'últim exercici econòmic amb un superàvit de 50 milions de "pesos".

Cal felicitar els xilens.

I, de passada, plànyer-los; perquè tampoc es diverteixen tant com nosaltres.

UNA de les coses que interessan més, ara com ara, a la humanitat — tant com la solució de La Haia, tant com el conflicte rus-so-xinès —, és la marxa del Zeppelin.

I amb raó, perquè representa un grau de ciència, de civilitat i de progrés.

En aquest punt, la marxa del Zeppelin interessa molt més que altres marxes que s'estilen.

L'ATAC de Mr. Snowden contra França ha produït, en els diaris francesos, un gran aldarull.

Està tocat de Vala; és un neurastènic — diuen uns. No és "gentleman", és un groller — diuen els altres. Un diari de la dreta ha arribat fins a retreure-li el seu origen d'obrer ferroviari.

Es coneix que, per certa gent, el màxim oprobi és no haver nascut burgès.

B LUM, el cap dels socialistes francesos, ha declarat que no trobava del tot injustificades les reclamacions de Snowden.

Això ha indignat els seus compatriotes.

I, la veritat, no n'hi ha per tant. No sabem ja que Mr. Snowden és coix, que està baldat? Doncs, bé: cal ajudar al dèbil.

Lleó Blum ho sap. I ha volgut complir el precepte bíblic.

S NOWDEN ha declarat, a La Haia, que a Anglaterra fins els conservadors eren al seu costat.

Vaja! Us sembla decorós que un socialista, encara que sigui un socialista anglès, es vani d'estar d'acord amb els conservadors?

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. "La Campana". — Om, 8. — Barcelona



EL RESPECTE A LES SENYORES

—Faci la mercè de no mirar-me d'aquesta manera tan descarada, o, del contrari, cridaré un guàrdia!